

במדינה

(המשך מעמוד 6)

בן. הכובע היה אחת המתנות הרבות שהובטחו לכל ילד שיבוא.

"כובע מיוחד, שי לכל משתתף," כך הובטח במודעה, ועוד "פרסים יקרי" ערך יוגרלו בין המשתתפים. מצלמות, מחשבים ועוד ועוד. הפרס הגדול — אופניים."

מה צריך לעשות כדי להשתתף בהגרלה? לחבוש כובע, להשתתף בת" הלוכה וזהו.

זוהי, ללא ספק, דרך טובה וזולה למכור את אלוהים לילדי ישראל.

יצר הרע. לאחר הופעת הלהטוטנים החלה התהלוכה לצעוד לעבר גן ציבורי, הנמצא בחלק אחר של העיר. הכבישים נחסמו, ואנשים רבים נעצרו והביטו בתדהמה בעשרות ילדים הצור עדים בעיקבות רבנים ארוכיזקן. כש הם צועקים בגרון ניחר פסוקים מהת"ך.

דויד מלך ישראל הוא שלאגר ידוע ומוכר, אבל יש גם שירים חדשים. באחד מהם הרבנים שואלים והילדים צווחים תשובה: משתתפות שתי מקה"לות —

מי אנחנו? צבאות השם!

מה מטרתנו? להילחם!

במי במה? ביצר הרע!

על-ידי מה? פסוקי התורה!

ומה נביא את הגאולה?

"מי ששר יפה מקבל בלון," מביטיח אחד המארגנים המבוגרים. "אנחנו

רוצים משיח עכשיו," שרים הכל בעברית ובאנגלית, וחולמים על הבלון.

עוד שירילכת על עוברות החיים:

השם הוא פה, השם הוא שם.

השם נמצא בכל העולם/השם למע?

לה, מלפנים, מצד שמאל, מצד ימין/

נמצא הוא בכל מקום. מארץ עד

מרום.

מדי פעם, כעידוד לשירה, מוזכרת ברמקול ההגרה הגדולה שתיצרך

בתום התהלוכה. ככל פעם שמוזכרת

ההגרה מתחזקת השירה. "למעלה,

מלפנים, מצד שמאל מצד ימין" —

אולי זה מה שיעזור לזכות באופניים?

הילדים גם נושאים שלטים גדולים,

עליהם כתובות כמו "יהודי, אכול

כשר!", "כל אשה ובת תדליק נרות

שבת!", "אנחנו רוצים ללמוד תורה!"

ועוד סיסמות מבית-היצור של הב"ד.

ילד חילוני כבן 11 צופה בתהלוכה

מהצד בהתעניינות. מייד ניגש אליו

אחד הרבנים ושואל אותו בקול מתק

תקן: "רוצה להצטרף אלינו?" לפני

שהילד מספיק לענות, מניח הרב את

"כובע-השי" על ראשו. עובר-ארוח

מניד ראשו בעצב ואומר: "הוא מכיר

לי ילד מישראל שנשבעה בין גויים."

להרוויח מציורה. בראש, לפני

הרבנים, צועדים ליצינים. אחרי חצי

שעה של הליכה רגלית מגיעים ליעד

הסופי: גן יד לבנים. הרב מתייצב על

אחד ממיתקני-השעשועים ומכריז על

הרע הגדול. ההגרה!

"לפני כן," הוא צועק לתוך המיק

רופון, "אני רוצה לשמוע חזק את כל

הילדים: ואהבת לרעך כמוך!" וכל

הילדים צועקים במקהלה. "לא!" הוא

צועק שוב, "זה לא היה מספיק חזק!"

הילדים צועקים שוב, הפעם, במלוא

גרונם, עד שאי-אפשר להמנע מהמח

שכה שאם יש אלוהים בשמיים, הוא

בוודאי לוקח כבר בכאבי-אוזניים.

"ועכשיו," אומר הרב, "בטח הרווח

תם. הרווחתם משהו הרבה יותר גדול

מאופניים. הרווחתם מיצוה!" אבל זה

כלום לעומת הרווח שעוד מחכה להם.

כולם רוכבים לשמוע מה שכרה של

המיצוה. בדממת-מוות מועלים שמות

הזוכים, מתוך שקי-ניילון ענקית.

"במשך זכה אבי פריילנד?" שניה

של שקט. ואז נשמע קולה של ילדה

מהקהל: "הוא לא נמצא, אבל אני

אותו, אני אקח את הפרס בשבילי."

הרב בוחר בחשדנות את הילדה. "מה

שם מי שפחתך?" הוא שואל. "פריני"

לני, היא עונה והקהל מלווה אותה

במחאות-כפיים סוערות. הרב שולף

לקולטור — מחשבון בעברית —

ונותן לה.

ההגרה נמשכת, עד שמגיעים

(המשך בעמוד 10)

פקודת-קבע בבוק

כמה עלתה הגנתו של נפסו במשך שבע השנים הארוכות? שאלה זו מקבלת משמעות נוספת. למיקרה שיוכח לי חלוטין מההאשמות שבהן הורשע, ויתבע את המדינה תביעת-פיצויים. מספרים א" חיו נאגאת ובן-דודו ניהאד: "בכל פעם שהיה לנו כסף, הע" ברנו לידי עורך-דין צבי הדר. זה הרבה כסף בשבילנו. אבל פחות ממה שהגיע לו. הוא עשה עבודה יסודית. השקיע בכך שעות. מכיר כל פרט ופרט בתיק של עיזאת.

"אחרי-כך הלכנו לעורך-דין דויד ליבאי. שותמו ביקש מ" איתנו 150 אלף דולר על ה" התחלה. לא יכולנו לעמוד ב" כך. המליצו לנו על עורך-דין אריה קמר. הוא ביקש 100 אלף דולר. ביקשנו מהדר ש" ישפיע עליו להוריד ל-70 אלף דולר. סיכמנו שנשלם בשי"ב עה תשלומים חודשיים — 10 אלפים דולר בכל חודש. זה המון כסף בשבילנו.

יש לנו חברים מהצבא ו" אנשים בעדה. שכל חודש יש פקודת-קבע בבנק שלהם: יו" רד סכום להגנה של עיזאת. לפני כמה חודשים באנו אל עיזאת ואמרנו לו: אנחנו הולכים להשקיע עכשיו 500 אלף דולר בהגנה שלך. יש תיקוה חדשה — שיקרנו לו — אתה הייב להגיד לנו האם אתה אשם. אתה יודע איזה סכום זה בשבילנו. עיזאת הסתכל לנו בעיניים ואמר: אני לא אשם!"

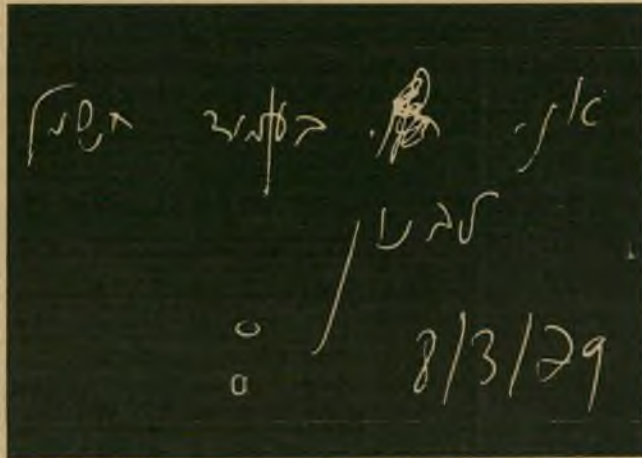
חושב על הכל. חושב הרבה על כמה כסף זה עולה למישפחה שלי ויודע שהם עושים הכל למעני. אני יודע שי הם רוצים רק את טובתי. לכן לא נעים לי מכל המתח שיש לי איתם ביומיים האחרונים.

מה אעשה כשאשתחרר? קודם-כל אני רוצה לנוח... (ניהאד. בן-דודו האילתי הציע לו ביום השבת בנר כחותי: "נסדר לך ים. ציצים ומנוחה — בזה הסדר.")

אחרי-כך הכרתי לאחרונה נערה שמוצאתיין בעיניי. אני רוצה להתחתן איתה ואני מקווה שתסכים (על פי בקשת המיש" פחה אינני מפרטת את שנאמר בי יום השבת בטלפון בנקודה זו). אני רוצה לשרת את המדינה. אלוהים ג" רול.

תמונה של נפסו בלבנון, והכותרת שרשם על גבה: "אני מפחד!"

נפסו בתפקיד

מה אעשה כשאשתחרר?

מאשר מושג.

כשניסה פעם שוטר-צבאי חדש לכבול את נפסו לשרוולו. התפרעו בני-מישפחתו. נפסו לא נכבול עוד.

לא נכבול ולא ברח). אני ממש מתוח לקראת היום הראשון. אני לוקח בחשבון את האפי' שרות שאשאר פה עוד שנה-שנתיים.

שמרו עליו רק בני-המישפחה. ה" שוטרים עזבו אותו למקרי-זמן ב" דיהם הנאמנות של בני-עדתו הצ" קסים ונסעו לסידוריהם. על דעתו של נפסו לא עלה ניסיון בריחה. גם הוא וגם בני-מישפחתו ידעו להע" ריך את האמון שניתן בהם. "מילה" אצל מישפחת-נפסו זהו ערך. יותר

כלשהי. האשה. (סיהאם). הגיעה ב" ליווי של אחד מבני-הכפר. כפר ק" מא. בשעה היעודה — 1500. השניים המתינו והמתינו ומאומה לא איר רע. לבסוף, בשעה 1700. נפתח ה" שער. האשה הוכנסה לבדה. כהיא מתוחה מחוסר-ידיעה והציפיה ה" ארוכה. שם פגשה את בעלה. שהיה במתח רב. בעיצומן של חקירות ואיומים בעיניה.

איימו עליי גם שיביאו את אמא

שלי וישימו אותה בכלא. בין פרוצות. איימו שיוריקו לי זריקה שאחריה לא אוכל להביא ילדים ואני האמנתי שהם מסוגלים לכל הדברים האלה! היו רגעים שחשבתי שאולי בכל-זאת ע" שייתי משהו, ואני לא זוכר. כשהודיתי, לא היה לי איכפת מכ" לום. חשבתי: העיקר שיצאתי מהגיה" נום הזה!

גם אני שמעתי על הצורה שמתכר ננים להביא אותי לבית-המישפט ביום הראשון. כן, כן. נידות. שוטרים. הכל. ודאי שאני מכין את הכוונה. ודאי שינסו להציג אותי כאיזה מרגל מסוכן. (לבני-מישפחת נפסו נודע. כי יש כוונה להביא את עיזאת נפסו ל" בית-המישפט העליון תחת שמירה כבדה וראוותנית. למען יראו וייר ראו. בני-המישפחה ידעו עד כמה מנותח הרעיון. שכן בתקופה הקרי' טית יותר. בעת מישפטו של נפסו

נפסו במרגי-עיון ובגליל

האמנתי שהם מסוגלים לכל הדברים האלה!

